

си?". Аз се направих, че не чух. След няколко дни ми задава въпроса: "Ти турчин ли си?" - Аз пак заобиколих отговора много тактично. Една вечер седнахме да се черпим в една дискотека в една много приятна компания и тя ми зададе въпроса: "А, бе, кажи от кои си - циганици ли си, турчин ли си, какъв си?". И аз започнах да я убеждавам, че може да изглеждам мургавичък, черничък, но аз съм българин. От което не се получи нищо хубаво. Причината, за да скрия, че съм циганин, беше съобщението във вестник "24 часа", че бургаски цигани изнасилвали... Как да кажа, че съм циганин, като тя същия ден ни показва вестника, който съобщаваше тази новина.

Много често турците или пък българите в момента, в който разберат, че си циганин, отказват въобще да разговарят с теб. И даже след като те разберат какъв си като човек, като характер и т.н. казват: "Може да си много хубав, обаче си циганин..."

И другото, което също ми е правило впечатление и на което аз не мога да намеря отговор, е: аз имам едно приятелско семейство евреи. Те, например, никога не са ме питали какъв съм. А тяхното момченце само веднъж ме попита: "Значи ти си циганин?!" И аз му казах: "Да". Баща му му направи забележка: "Ами ти като си евреин?!..." Но така или иначе, въпросът беше поставен.

Елена Марушиакова: Аз искам да кажа само едно изречение. Извинете, ако съм рязка. Извинете, г-н Иванов, извинете, г-н Кънев - страшно грозно е, когато политици от такова равнище казват - защо учените нищо не правят, за да защитят човешките права на циганите?!

Мога ли аз да задам въпроса: "А вие какво направихте?". Когато в Чехословакия бръснатите глави избиваха цигани, Хавел излезе по телевизията и призова народа да осъди това. Публикуваха го всички вестници. Това ми беше въпросът.